

Arglikkusest heatahtlikkuseni ehk kuidas minust vabatahtlik sai

Mäletan, kui olin veel koolieelik, kuidas me emaga kõrvuti, minu väike kauss tema suure kausi kõrval, koos pesu pesime. Tema minu riideid ja mina oma nuku riideid. Ma ei teinud seda tingimata sellepärast, et mulle meeldis pesu pesta. Ei, ma tegin seda, sest tahtsin end kellegi kõrval sama asja tehes kasulikuna tunda. Olin alati õnnelik, kui keegi mind koristamise või söögitegemisse kaasas. Isegi kui minu panused olid väiksed.

Emotsioonid peale Laululahingus 2. koha saavutamist

Olles aga harjunud lapsena ka palju omaette mängima, olin kooli minnes väga arglik ja vaikne. Seega isegi kui ma tahtsin millestki osa võtta, siis mul polnud piisavalt julgust, et suu lahti teha. Õnneks mul oli sõbranna, kes võttis neljandas klassis kätte ja viis minu lauludega kassetti klassijuhatajale kuulata. Üksi asi viis teiseni ja äkitselt laulsiingi lastekooris, sealt edasi juba soolokonkursitel ja aastaid hiljem ka tütarlaste ansambelis. Tagasihoidlikust tüdrukust sai teotahteline noor naine. Lisaks muusikale, hakkasime koos klassikaaslastega koostama tantsukavasid, millega kooli ees esinesime, võtsime osa kõiksugu laatadest ja osalesime muuhulgas teatriõhtutel, Playboxi võistlustel ning teistel koolis ja ka kooliväliselt korraldatud üritustel. Selleks ajaks, kui ülikooli jõudsin, oli teotahe veelgi kasvanud, seega astusin samal aastal WAF laulukooli. Alates laagritest ja ühisesinemistest kuni Laululahinguni – see kool, sealsed pedagoogid ja kaaslauljad õpetasid mulle sõna „ühtekuuluvus“ tõelist tähendust. Nii sain lisaks julguse võtta osa üritustest, millest varem lavanärvi tõttu loobusin, sest pidasin iga väiksematki sõnavõttu esinemiseks.

2014. aasta Uue Maailma tänavafestivali vabatahtliku saak

Kui ma õigesti mäletan, siis esimene üritus, millest „ametlikult“ vabatahtlikuna osa võtsin, oli Tallinna Ülikooli korraldatud Peda Folk. Asi ei olnudki niivõrd rollis, millesse määratud olin, vaid põnevust tekitas hoopis selle melu keskmes olemine ja end kasulikuna tundmine. Üritus, pärast mida mulle vabatahtlikkuse pisik jäädavalt külge jäi, oli 2010. aastal aset leidnud Uue Maailma tänavafestival. See linnaosa oli kui maa keset linna, kus võisidki ära unustada, et üldse Tallinnas viibid, eriti festivali ajal. Kirjutasin oma blogis järgmisel aastal, et „Uue Maailma festivali juures on alati kõige maagilisem asi olnud selle kõiki ühendav jõud“. Pole siis ime, et tol aastal festivalist juba vabatahtlikuna osa võtsin ning et selle paiga maagia mind pärast mõneaastast pausi 2014. ja 2015. aastal taas vabatahtliku rolli tagasi tõi. Lisaks Uue Maailma festivalile, avastasin 2011. aastal Tallinnas vabatahtlikuna Pimedate Ööde filmifestivali. „Ma ei ole vist kunagi olnud koos nii suure kamba tegelastega, kes minu armastust *independent* filmide vastu jagaksid või kes oleksid nii sõbralikud ja nii elavad,“ olid minu sõnad pärast üritust blogis muljetades. Armastus ürituse vastu oli lausa nii suur, et olin PÖFFil erinevates rollides vabatahtlik veel kahel järgmisel aastal, proovides 2013. aastal kätt ka Tartus.

Pöffihundi sünd

Kui eelnevat hoolikalt lugeda, siis selgub, et kõikide nende vabatahtlikukogemuste ühiseks nimetajaks on inimeste ühendamine. Alates tol päeval emaga pesu pesemisest kuni eelmise aasta Uue Maailma festivalini, ma olen nautinud seda ühtekuuluvustunnet, mis vabatahtliku tegevusega kaasneb. Need kogemused on mulle olnud väärtuslikumad, kui mistahes raha eest ostetud asjad ja nende kogemustega kaasnevad emotsioonid võimsamad kui ükski tööalane võit. Läks küll aega enne kui kõigi asetleidnud sündmuste olulisust mõistsin, kuid tänu eelnimetatud asjaosaliste toetusele leidsin lõpuks inimeste abistamises oma tõelise kire. See kirg andis mulle julguse töölt lahkuda ja võimaluse vabatahtlikuna Islandil uut ja täiesti teistsugust peatükki oma elus alustada. Ning kuigi hirm tundmatuse ees ei kao kuhugi, ei karda ma oma kutsumusele järgneda. Jääb ainult üle öelda – kohtume Reykjavikis!?

Kristina Silaškova

September 2016